

типу з жорсткою, напіввійськовою структурою й повним підкоренням рядових членів партії ідеології та її виразникам – вождям, керівництву в цілому.

1. Данильян О. Г. Тоталітарна правосвідомість і правова культура та їх характерні ознаки. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2007. № 14. С. 27–36.

2. Архангельский Ю. Е., Горлова И. И. Сущностная характеристика тоталитаризма и тоталитарной культуры в контексте культурологического знания. *Теория и практика общественного развития*. 2010. № 4. С. 77–78.

Маліна А. А.

студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Наливайко О. І.

кандидат юридичних наук, доцент,
старший науковий співробітник
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

КОНЦЕПЦІЯ РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

На сучасному етапі реформування публічної адміністрації в Україні є актуальним питанням для підвищення ефективності державного управління та в контексті прагнення України до європейського курсу розвитку. Концепція реформування публічної адміністрації в Україні стала поштовхом для формування й удосконалення органів державної влади та визначила основні засади державних перетворень у сфері публічного адміністрування.

Серед науковців, що вивчали цю проблему, – В. Д. Бакуменко, Н. Армаш, Г. Атаманчук, Л. М. Гогіна, Л. М. Князєв, Я. Калиновський, О. Кузьменко та багато інших.

Метою цього дослідження є визначення сутності концепції реформування публічного адміністрування та варіантів удосконалення процесу реформування.

У науковій літературі поняття «публічне адміністрування» використовувалось досить часто у зв'язку з переосмисленням деяких концепцій розвитку адміністративного права (зокрема, від теорії «управління» до «людиноцентризму»), запозиченням західної практики під час вивчення дисципліни «Адміністративне право» [1]. На сьогодні в юридичній літературі переважає

розуміння публічного адміністрування як форми реалізації публічної влади, тобто діяльності суб'єктів публічної адміністрації.

В Україні система органів публічної адміністрації містить не тільки органи виконавчої влади, а також органи місцевого самоврядування, які завдяки нормативно-правовому регулюванню та адміністративно-правовому статусу становлять систему органів, що здійснюють виконавчу розпорядчу діяльність.

Щодо самої реформи, то сутність її полягає у здійсненні комплексних перетворень в інтересах громадян із метою вдосконалення публічного адміністрування на рівні взаємодії з громадянами та надання їм послуг у різних сферах. Варто зазначити, що важливою метою є також надання якісних послуг, які будуть відповідати європейським стандартам. Узагалі, аналізуючи сучасний стан реформування публічної адміністрації в Україні, можемо сказати, що більшість інститутів публічної адміністрації сформовано належним чином і створено нову правову базу, яка буде основою для подальшого розвитку [2]. Основними завданнями реформи є поетапне вдосконалення публічної адміністрації, формування ефективної організації виконавчої влади не тільки на центральному, а й на регіональному та місцевих рівнях.

Також, на думку деяких науковців, для досягнення певних результатів повинна впроваджуватись ідеологія «служіння суспільству», яка, на нашу думку, є досить доречною, адже діяльність публічних органів базується на принципах верховенства права, законності та обґрунтованості прийнятих рішень [3]. Найважливішим аспектом у реформуванні має бути підвищення рівня життя громадян, а також підвищення рівня показника довіри громадян до органів виконавчої влади та місцевого самоврядування.

Таким чином, для досягнення високих результатів у втіленні концепції реформування публічного адміністрування важливо стабілізувати діяльність державних органів і публічного управління та налагодити взаємодію між ними; посилити захист публічних службовців від різних чинників, а також упровадити європейський досвід у процедуру надання адміністративних послуг.

---

1. Тернушак М. М. Сучасний стан та перспективи розвитку публічної адміністрації щодо надання адміністративних послуг. *Актуальні проблеми правознавства*. 2019. Вип. 3. С. 76–81. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aprpr_2019_3_15.

2. Гончарук Н. Здійснення реформи публічної адміністрації в Україні: проблемні питання та концептуальні засади. *Секретаріат Кабінету Міністрів України, 2009*. URL: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2009/2009-03\(3\)/09gntpkz.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2009/2009-03(3)/09gntpkz.pdf).

3. Сучасні проблеми адміністративного права та процесу: тези доп. учасників Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Харків, 30 черв. 2017 р.). МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, каф. адмін. права і процесу ф-ту №3. Харків, 2017. URL: https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKewj6qqvAIKHtAhXRtYsKHenJDMwQFjAAegQIAhAC&url=http%3A%2F%2Funivd.edu.ua%2Fscience-issue%2Fissue%2F2338&usg=AOvVaw3qqeFH_HNCtmvvVjdEadUY.